

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ecclesiastica Hymnodia Libri Tres

Secchi, Anacleto

Antverpiæ, 1634

Cap. XXII. Calumnia alia contra Hymnodiaë præstantiam edita refellitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45942](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45942)

CAPVT XXII.

Calumnia alia contra Hymnodia præstantiam edita refellitur.

CALVMNIA alia Hymnodia præstantiam acriter oppugnans prodiit ab obscuro, sed astuto, nupero scriptore pietatis speciem habente, sed re ipsa pietatem abnegante. Paulò antiquior est ista calumnia Opere meo, sed nuper tantum, anno videlicet M. DC. XXX. dum essem Cracouia in Polonia, vbi illa primùm prodiit, mihi innotuit. Hanc haud sine graui animi sensu legi, videns siue à Religioso viro (Religiosum esse scripturæ contextus, vt multi putant, conuincit) siue saltem à Theologo (hoc namque solum nomen sibi præscripsit Auctor) criminationes renouari contra munus præcipuum Religionis, quæ inter *Religionis* morales virtutes supremum tenere locum, com- *inter vir-* muni adstruitur Theologorum calculo. Prodiit in *tutes digni-* lucem noua ista calumnia, contra publicæ in cho- *tas.* ro Hymnodia meritum, in epistola cuiusdam Theologi ad quemdam Magnatem, scire cupientem, quomodo posset distribuere bona sua temporalia ad pios vsus cum vtilitate quammaxima animæ suæ, & cui Ordini Regulari vnum è nepotibus suis, vitæ Religiosæ desiderio captum, deberet addicere. Hoc titulo prænotatur epistola scriptoris huius, qui noluit ex nomine cognosci. Quicumque sanè is sit, certum est, omnes eius conatus dirigi, ad piissimi Magnatis animum ab Ordinibus Regularibus, vel sacra Psalmodia studiosis vel vitæ seueritatem profitentibus, auertendum,

dum, tamquam ineptis ad consecutionem
 quam maximæ gloriæ Dei à Magnate inter
 Hanc suam epistolam voluit Auctor typis
 pressam, ut eam commendaret æternitati, & p
 ribus communicaret Magnatibus. Pro vitæ
 rioris iusta defensione nulla mihi in hoc Op
 incumbit cura, cum de Psalmodiæ meritis
 nis & scopus. Quare alteri isti parti libens
 sedebam, tum ne extra limites egrediar mihi
 præfixos; tum maximè quia falsa omnia eius
 epistolæ dogmata reiecta copiosè iam sum
 eto Auctore, item Religioso, itemque P
 Psalmodiæ publicæ & vitæ seuerioris prof
 & cultore, qui veri zeli arma aurea ind
 Apologeticum pro aliis Ordinibus Religio
 struxit & opposuit propugnaculum. Ad P
 diæ igitur præstantiam tuendam cogor, ne
 neri desim meo, quando huius præclara
 mihi assumpsi ostendenda. Ego itaque à
 stylo minimè discedens, examinabo vim
 num istius scriptoris, ut cognita earum
 clarior elucescat Hymnodiæ nostræ pulchritudo
 & splendor.

R. P. Fr.
 Nicol. à
 Iesu Maria
 Carmelit.
 Discalc.

Ut Magnatem suum iste Auctor doceat
 etioris Religionis electionem, cui & boni
 potem tradere sine errore queat, nititur ei
 suadere, non esse magnificandos illos Ordines
 qui Psalmodiæ præstant operam, ob sequen
 rationes; quia scilicet non ita glorificatur Deus
 nec anima ditatur per Psalmodiam, sicut per op
 ra dilectionis Dei & proximi. & quia magis
 æstimandus orationis usus quàm Psalmodiæ. Item
 quia nobilior modus prouocandi homines ad ob
 uocationem est per doctrinam & prædicationem
 quàm

quàm per cantum. Insuper quia, propter faciendas eleëmofynas corporales, expedit omittere Psalmodiam; igitur multò magis expedit eandem omittere propter eleëmofynas spirituales, docendo nempe, scribendo, corrigendo, & huiusmodi opera faciendo. Rationes istæ egrediuntur in publicum, indutæ aureum diuinæ dilectionis paludamentum chlamydemque purpuream honoris erga aliarum virtutum officia: nihilominùs, quod maximè dolendum est, nituntur caritatem ceterasque euertere virtutes; at, quod maximè consolatur, omni probandi vi sunt prorsus destitutæ. Omnes istæ rationes falsa nituntur suppositione, quam tamen opus erat validè adstruere, ut propositæ intentioni robur possent communicare. Suponunt tamquam certum, quòd ubi studium viget publicæ Hymnodia, ad eò vigeat hoc studium, ut cetera opera, tum caritatis erga Deum & proximum, tum orationis & eleëmofynarum spiritualium, ibi iaceant; vel quia voluntariè sint à Psalmodicis derelicta, vel quia nequeant ob cantus occupationem ab istis exerceri. Hac data hypothesi, vim vtiq̃ue aliquam haberent rationes & argumenta à Theologo disposita; at sine huiusmodi hypothesi corruunt penitus omnes illationes. Libenter ac sponte concedimus, opera caritatis erga Deum & proximum præstare ceteris aliarum virtutum, etiam Religionis operibus, quemadmodum caritas ipsa præstat dignitate & merito virtutibus quibuscumque, ex Apostolica beati Pauli Theologia: *Maiores autem horum est caritas. At* 1. Cor. 13, quum, imò necessarium est negare illationem, quam inde elicere contendit scriptor, scilicet: Er-

go ubi Psalmodia viget, non potest esse
 dignitas ac perfectio, quanta adest ubi caritas
 ret. Vnusquisque probè cognoscit, huius
 illationem non consequi exposito principio
 quid roboris haberet hoc genus argumen-
 nis, vrgeret quoque ad excludendum à pe-
 ctioribus Religiosis Ordinibus studium
 pruarum virtutum, quæ tamen necessariae
 no censentur. Aliquis, vt excluderet orationis
 studium, sine quo nullus consistere potest
 Religiosus, posset procedere hoc eodem
 mento: Oratio est merito & gradu inferior
 ctione Dei & proximi; igitur Ordo ille, vbi
 tionis assiduum studium reperitur, est dignitas
 inferior aliis Ordinibus dilectioni Dei & pro-
 mi intentis. Hæc illatio profectò nec à Theologo
 vllò, nec à Philosopho aut Logico admittitur
 hanc apertam rationem; quia non consequitur
 ex illa antecedente propositione, cum studium
 orationis minimè excludat studium perfecti-
 mæ dilectionis Dei & proximi, nec studium
 dilectionis pugnet cum illo studio orationis
 vtrumque inuicem se complectatur. Quare
 vt argumentationes Theologi istius vim
 deant, debet ipse descendere ad prosecutionem
 syllogismi, & probare, Ordines Psalmodia
 dios numquam posse æquè admitti ad con-
 tionem eius dilectionis Dei & proximi, ad qui-
 nituntur alij Ordines, Dei gloriam & proximi-
 litatem quærentes absque publicæ Psalmodia
 Si non descendatur ad hanc probationem, or-
 vis argumentorū, vt dixi, penitus corrumpitur,
 iusmodi argumentandi modus à rectè sententiis
 reputabitur Sophistica astutia, ad decipiendos
 idem
 san-
 no-
 cio-
 vt
 et
 pr-
 tu-
 ni-
 di-
 fin-
 di-
 tas
 ha-
 bu-
 Pf-
 di-
 bi-
 fir-
 vo-
 fla-
 sen-
 hn-
 qu-
 sic
 gi-
 ne-
 ci-
 ta-
 ri-
 ta-
 ga-
 qu-
 m-

idiōtas parata ac disposita. Verūm ad hanc neces-
sariam assumptæ suæ intentionis probationem
noluit descendere Auctor, sed eam sub velo spe-
ciosæ à se factæ propositionis contextam reliquit,
vt incauti Lectores ab illa apparenti specie sedu-
cti in eam inciderent, falsitatemque reciperent
pro veritate. Constituamus itaque esse indubita-
tum ac certum apud Catholicos Theologos, mi-
nimè pugnare inter se hæc studia Psalmodiæ &
dilectionis Dei & proximi, sed esse maximè af-
finia atque conformia. Caritatem fouet Psalmo-
dia deuota, Psalmodiæ deuotionem excitat cari-
tas, mutuoque altera alteram auget & illustrat, vt
haud semel ostendimus hoc eodem ac sequenti—
Libro 1.
bus Libris. Huius inter sanctam dilectionem &
Psalmodiam connexionis amplissimum orbi red-
didit testimonium diuus Augustinus aliàs à no-
bis allatus, quem non pigebit, ob rei grauitatem
simul & iucunditatem, iterum afferre: *Quas tibi*
voces dabam in Psalmis illis, & quomodo in te in-
flammabar ex eis, & accendebar eos recitare, si pos-
sem, toto orbe terrarum aduersus typhum generis
humani? & tamen toto orbe cantantur, & non est
qui se abscondit à calore tuo. Huic illustri confes-
sioni ratio non repugnat, sed suffragatur Theolo-
gica. Nam quamuis Psalmodia minimè sit ex ge-
nere suo actus caritatis, sed Religionis, non id-
circo Theologis est nouum asserere, eam à cari-
tate aliquando proficisci, tuncque esse opus ca-
ritatis. Caritas namque, ratione suæ regię digni-
tatis, inter omnes virtutes hanc possidet præro-
gatiuam extendendi suum imperium ad opera
quæcumque ceterarum virtutum, iuxta suauissi-
mam doctrinam Ecclesiæ traditam ab Apostolo
Paulo

cap. XII.
libro II.
cap. XII.
libro III.
cap. XVII.
D. August.
lib. 9. Con-
fess. cap. 4.

Caritas in-
ter virtu-
tes regiam
habet di-
gnitatem.

1. Cor. 13. Paulo opera caritatis celebrante: *Caritas patiens est, benigna est, omnia suffert, omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet.* Qua doctrina innixi omnes Theologi tradunt, distinctionem illam actuum caritatis, nempe vel elicitorum vel impetratorum, omnibus notam. Imò nec defuere ex Theologis qui caritati vim concedant immediatè faciendi actum exteriorum siue Religionis siue exterioris virtutis, nullo habito respectu vel ad cultum religiosum, vel ad illam virtutem, quæ poterat huiusmodi elici actus. At, quælo, quomodo possent modo in hac mortali vita diffidere inter se duo præclara illa dilectionis & cantus munera, quæ ita cum intellectuali natura, siue Angelicæ sit siue humana, sunt erga Deum coniuncta, numquam ab inuicem esse separanda in pariter beata constanter asseuerent sacræ Doctrinæ: Et cuabuntur Prophetiæ, linguæ cessabunt, delentur scientiæ, nec aliquando opus erit lectionibus, descriptionibus, concionibus vacare, nunquam tamen aut caritas aut cantus omitteretur, imò dilectio semper ardebit, & diuinæ laudes sine intermissione resonabunt in cælis. Cùm itaque animè pugnent inter se caritas & Hymnodia, quomodo quis potest iustè inferre, Ordines Hymnodicæ cultores non esse tanti faciendos, quomodo debent fieri Ordines caritatis studiosi, cùm etiam illi profiteantur vnà cum Hymnodicæ vsu idem caritatis studium? Nouerunt omnes Catholici præcipuis Religiosis Ordinibus mixtam vitam profitentibus perfectè expleri vtramque partem dilectionis partem tam erga Deum quam erga proximum, tum gloriam Dei quam maxime promouendo, tum eleëmofynarum spiritualium

Suarez de
Act. carit.
disput. 2.
sect. 1.
num. 7.

quentissimis largitionibus, doctrinas scilicet tradendo, libros scribendo, conciones habendo, Sacramenta ministrando, contra hæreses pugnando. Nec Psalmodiæ publicæ vsus has aut impedit aut retardat caritatis operationes, quamuis multas & magnas. Si aptè distribuuntur diei horæ tum diurnæ tum nocturnæ, varia ac diuersa possunt etiam ab eodem vno homine peragi ministeria, quantò magis ab vno integro corpore, ex variis electis membris constante, nempe ab integro Ordine, aut Monasterio, aut Collegio virorum electòrum multa poterunt expleri? Vni tantùm rei vacare eundem hominem nec vsus comprobatur, nec ratio suadet, sed varia opera ex necessitate, iuxta varietatem horarum, sunt implenda. Si necessitas vrgeat aliquando implere eodem temporis spatio duo munera diuersa, tunc graduum diuersitas à Theologo allata in sua epistola, & à nobis etiam in præcedenti Capite confirmata, locum habere debet, munusque ordinis inferioris omitti aut poterit aut debet, vt locus & tempus deseruiat muneri altiori & vtiliori: tunc qui erit huiusmodi muneri addictus, poterit, absque vlla Regularis obseruantie iactura, ab vsu chori se subtrahere. Nec ista immunitas communi illi ac strictissimæ disciplinæ, quæ nullam exemptionem aut in cibis, aut in vestibus aut in obedientia permittit, cuiquam Religioso, quamuis præstantissimo, poterit dici noxia. Nam in quolibet Religiosorum arctissimo statu plurima alia, propter causas necessarias, circa disciplinæ rigorem conceduntur ad tempus determinatum, verbi gratiâ indigentibus ægrotis vel carniui comestio, vbi illa ratione Regulæ prohibetur;

p

tur;

tur; vel lini aut lanæ, aut molliorum etiam
 lium vestes tempore morbi, quæ nihilominus
 non sunt hactenus cognita Regularibus Statu-
 noxia, quia huiusmodi Statuta minimè cen-
 tur comprehendere iusta necessitate impedi-
 tuncque intelliguntur cedere pro tempore ca-
 tati, quam omnia respiciunt sancta Statuta,
 quam rem sanctus Bernardus in aureo suo Te-
 ctatu, quem de Præcepto & dispensatione scri-
 psit, ubi egregiè agit de Regularium Statuta-
 dispensationibus, intermissionibus mutatio-
 busque ad tempus, tradit inter alia, licet
 noxiæque quælibet huiusmodi Statuta possunt
 causis, personis, locis & temporibus dispensari
 studiosè adhibens illa verba, *licetè innoxie*
 vt intelligeremus, nullum damnum ipsis Statu-
 inferri, quando in eis ad tempus ex causa dispen-
 satur: causa tamen debet esse minimè levis, &
 grauis, nec pro libito aut dispensantis aut peten-
 tis dispensationem, sed vera & realis. Quod in
 aliquo Ordine nullæ (quamuis iusta necessitate
 id exigat) concederentur discretæ dispensationes
 sub specie maioris perfectionis, id dubio pro
 futurum dicerem valdè noxium caritati in qua
 perfectio consistit; & tunc, quæ caritatem de-
 bent in primis respicere, contra caritatem pug-
 narent. Quare ad rem nostram absolute potius
 melius esse chorum habere vnâ cum immunitate
 alicuius necessariæ singularibus personis
 tempus permissione, quàm illo omnino care-
 ob eam rationem, ne locus pateat exemptioni-
 bus huiusmodi quærendis; licet neotericus alius
 scriptor docere conetur contrarium, dum potius
 auferendum censet chorum ab integro Ordine

D. Bernar.
 de Præcept.
 & dispens.
 cap. 3. 4. &
 sequent.

ne particularis aliquorum exemptio, quamuis ad tempus, admittatur, quàm illum amplecti cum huiusmodi limitata exemptione temporis, personarum & muneris, etiam si multi alij possent eidem choro commodè vacare, absque detrimento altiorum vtiliorumve negotiorum quæ accidere solent ab aliis expedienda. Extra veræ necessitatis angustias, quæ admodum frequentes esse minimè solent, sunt cuilibet muneri apud Religionem rectè instructas assignata horarum spatia opportuna singulis muneribus, vt omnia queant perfectè peragi à viris generosis. Ad cuius rei pleniorum fidem subtexo testimonium celebris Carthusianorum Ordinis, licet non mixtam, sed eremiticam monasticamque profitentis vitam, qui inter alios resplendet non tantùm ob vitæ austerioris seueram disciplinam, sed etiam ob singularem nocturni diurnique cantus in choro assiduam prolixitatem. Hic quidem Ordo variis temporibus viros peperit præclaros, qui libris scribendis, ad dilatandam Dei gloriam maximè aptis, insudarunt. Istorum Scriptorum vnicum sit nobis exemplum Laurentius Surius, qui nul-

*Laurentij
Suriij assiduitas ad
studia &
ad chorum.*

lam licet immunitatem nec ab Hymnorum cantu, nec à ieiuniorum macerationumve, quæ in illo Ordine plura sunt & perpetua, obseruationibus petiisset, plurima tamen egregia potuit conscribere Volumina, quæ summi Dei, sanctorumque virorum ac militantis Ecclesiæ auxerunt gloriam. Quòd si plures Religiosi, cuiuscumque sint Ordinis, nec librorum scriptioni, nec disciplinis tradendis in scholis, nec concionibus habendis, nec aliis muniis præclaris, ad quæ apti essent, vacare nouerunt, id non Hymnodicæ prolixitati aut

labori à viris tribuetur prudentibus ; cùm in
 risque Ordinibus vitæ mixtæ professoribus
 minimè tanta , quanta apud Carthusianos
 que tantùm contemplatiuos , qui magnam
 partem in cantu absument Ecclesiastico , sed
 admodum temperata ac suavis , quæ à
 censetur animi potiùs pia relaxatio quàm
 molestum , aut graue impedimentum. Tribu-
 tur tarpis ista vacatio aut infirmitati , aut
 gentiæ aut alteri vitio ipsorum psallentium ,
 nesciant nolintve talenta Domini sui exercere
 item nonnulli extra veram necessitatis
 quærunt petuntve immunitatem à choro ,
 que studij neque occupationis cuiuscumque
 conditioni , neque item chori aut cantus natura
 ipsorum petentium adscribatur libertati. Has
 exemptiones minimè quærunt alacres feruidi
 Religiosi , imò etiam sponte oblatas , aut
 isto titulo à Superioribus concessas sæpè recu-
 Nec iactantia forer, asserere, in Ordinibus
 nodiæ studiosis adeò floruisse litterarũ omni-
 neris studia, haud sine diuinæ gloriæ incremen-
 vt per ipsos, quæ iam dici poterant in Christiana
 Republica pænè extincta, fuerint ad vitam
 cata ; nam res ipsa de se loquitur , & ab omni
 est asserta historiis. Nec item iactantiæ
 buendum , si dicerentur ex iisdem Ordinibus
 semper prodisse in diesque prodire viri diuini
 adeò æstuantes caritate , vt mundus dubitare
 ipsis potuerit , num homines essent spirituales
 an spiritus Seraphici in humano corpore viue-
 tes , vel saltem essent Apostolici homines. In-
 nuere sit satis in præsentibus aliquos ex notioribus
 duorum tantùm præcipuorum Ordinum, nec

pe D. Thomam Aquinatem, D. Vincentium Fer- *Viri cari-*
 rierium, D. Raymundum à Pennafort, D. Hya- *tate & stua-*
 cinthum Polonum, ex Ordine sancti Dominici; *tes ex Ordi-*
 D. Bonauenturam Balneoregiensem, D. Anto- *nibus Psal-*
 nium Lusitanum seu Patauinum, D. Bernardi- *modiam*
 num Senensem, B. Ioannem à Capistrano, ex *habenti-*
 Ordine sancti Francisci, de quibus Ecclesia iure *bus.*

potest dicere: En nouos Seraphinos, en Aposto-
 licos viros, ob vehementissimum flagrantissi-
 mumque amoris in Deum & in proximum in-
 cendium, qui verbo, scriptis & operationibus,
 pro Dei gloria & proximorum vtilitate, se ipsos
 diu noctuque exercuerunt, numquam tamen
 chori frequentiam omiserunt. Plurimis eiusdem
 conditionis viris ex aliis antiquis & recentioribus
 Ordinibus chori Psalmodiæ addictis supersedeo,
 quia catalogum non contexo virosum illustrium.
 Notiores significasse, ad fidem dictis adstruen-
 dam & calumnias propulsandas, sit satis circa
 actus caritatis, quos ab Ordinibus Hymnodia
 studiosis extorres volebat hic Auctor. Iam satis
 conuicta remanet falsitas illationis à Theologo
 isto intentæ, non solum ob defectum syllogisti-
 cæ ratiocinationis iam detectæ, sed insuper ob
 praxim, eiusdem dictis ex diametro contrariam,
 ab omnibus cognitam, & à nobis significatam.

Nec adhuc assequi potui, quo fundamento bo-
 næ doctrinæ idem Theologus separare nitatur
 orationis studium à Psalmodia in illa sua ad Ma-
 gnatem aduertentia, vt illas Religiones pluris
 faciat, in quibus maius est orationis studium
 quàm Psalmodiæ; quasi vnus studium aut im-
 pediat aut euertat aliud, cum tamen vnum sint
 & idem, seu, vt loquar distinctiùs, vnum inclu-

*Psalmodia
spectat ad
orationem.*

dat aliud tamquam species suum genus. Quamvis non omnis oratio in sua latitudine sumpta
 Psalmodia. Psalmodia tamen ritè ac rectè ex-
 ta est vera oratio, oratio, inquam, vocalis, quæ
 vocis prolatione exercetur, ut superiùs vidimus
 oratio item mentalis, quia cordis attentionem
 sequente Libro ostendetur, exigit coniunctam
 oratio coniuncta melodiæ & cantui: quæ con-
 tio nihil detrahit perfectioni orationis, sed
 potiùs reddit perfectiorem, cum cantus orationem
 habeat ex vehementia internæ motionis in re-
 sonoras erumpere gestientis, erga Dei cogitationem
 perfectiones in contemplatione mentis. Talis
 ac talis inter duo ista munera mentalis orationis
 & Psalmodiæ, etiam separatim sumpta, inter-
 dit nexus, ut apud præcipuos Religiosos Ordinibus
 alterum alteri seruiat aut subsequendo, aut præ-
 cedendo: nam Religiosi huiusmodi vel ab ora-
 tione mentali ad Psalmodiam, vel à Psalmodia
 ad mentalem se conferunt orationem. Quapropter
 licebit veriùs dicere, quòd maius orationis
 studium reperiatur vbi studium viget Psalmodiæ
 quàm vbi sola exercetur per vnam alteram ve-
 ram orationis mentalis praxis; cum, præter Psal-
 modiæ plures horas, horæ etiam adsint mentalis
 orationis. Ad quam rem possumus testari quod in
 nostro Paulinorum Ordine omnino seruatur et
 præscriptum nostrarum Constitutionum, nempe
 quotidie, post Matutinum Officium in choro
 expletum, omnes Religiosos statim ibidem tan-
 tè menteque diuinarum rerum contemplationem
 per dimidiæ horæ spatium, item post vespertinum,
 per aliam dimidiam horam eodem loco
 vacare. Theologus iste inde sumpsit, meo iudicio

cio, argumenta ad depressionem Ordinum Psal-
 modicæ publicæ addictorum, vnde rectè sentien-
 tes argumenta elicere nouerunt validiora ad cele-
 brationem & exaltationem eorundem Ordinum;
 quia diei horas ita distribuere satagunt, vt non
 solum illis erga Deum & proximum muneribus,
 orandi scilicet, legendi, scribendi, docendi, con-
 cionandi, quæ vni tantum Ordini esse propria
 significare vellet Theologus, satis abundeque fa-
 ciant, vt fusiùs ostendimus tertio huius Operis
 libro, sed insuper sacram chori Hymnodiam stre-
 nuè retineant & colant. O sanctam temporis ho-
 rarumque distributionem vtilemque occupatio-
 nem! Hæc non tam facilem relinquit Religiosis *publicæ*
 viris occasionem cursitandi per vrbs vias & per *Hymnodicæ*
 plateas, nec permittit frequentare laicorum do- *utilitates.*
 mos, negotiaque in foro & Aulis agere sæcula-
 ria, sed eosdem domi propriæ continet in diuinis
 concinendis Hymnis sanctè distentos, non sine
 populorum vtilitate ac ædificatione. Ista sacri
 cantus occupatio propriè decet Religiosum vi-
 rum nitentem ad quammaximam Dei gloriam.
 Nam etiam si sæcularium negotiorum expeditio-
 nes queant ad Dei gloriam referri, minimè ta-
 men ex se ipsis nec immediatè Deum aut bonum
 spirituale animæ respiciunt, sed debent ad hos
 pios fines dirigi ab operante: at Psalmorum can-
 tus gloriam Dei ex se ipso & immediatè celebrat
 atque auget, animosque tum cantantium tum au-
 dientium spiritualiter afficit, nempe ad actus san-
 ctos eliciendos.

Auctorem tantæ calumniæ contra Psalmicæ
 meritum prolata nec tempus, nec mens mihi est
 insimulandi, cum adhuc ignorem, Catholicusne

fit, an hæreticus. Si etiam Catholicum dicantur
 imò, cum aliis, Religiosum alicuius Ordinis
 cum tamen ipse noluerit se ipsum prodere, sed
 obscurus voluerit sub solo Theologi nomine pro
 dire, fortassis ne iustum sibi aut alicui Ordini
 pararet præcipuarum Religionum odium, quod
 uerat ex necessitate iustæ defensionis ab istis præ
 fecturum, nec ego debeo de ignoto quidquam
 crius addere, sed potiùs ipsum dignum censo
 si minùs excusatione, saltem compassione, ob
 ordinatas animi sui passiones quas orbi euulgatis
 in hac sua artificiosa machinatione deprimatis
 Ordines sacræ Psalmodiæ in choro studiosos
 vitæ seuerioris cultores, vt, iis depressis, con
 dere facillè posset nobilis ille vir electionem Or
 dinis, cuius fortè gratiam Theologus captare
 tendebat. Bone Iesu! si quis mercator, vt copiosiores
 alliceret propriarum mercium emptores
 non contineret se in celebranda earumdem bo
 nitate, ad aliorum mercatorum declinans et
 nuandas merces, earum defectus non tam reco
 sens quàm falsò fingens, illum iustissimè con
 perent Theologi tamquam iniquum negotia
 rem, nihilominùs iidem Theologi, quod in
 reprehendunt, sæpè omni æmulantur studio in
 re spiritali, non sine graui populorum offensa
 ne. Si ex animo proximorum saluti animarum
 que lucro intenderemus, ad imitationem beati
 Pauli Apostoli, veri animarum zelatoris, dice
 tis, *Non quero que vestra sunt, sed vos*, vnus Or
 do alterius dignitati ac perfectioni minime de
 traheret, vt suum aliis præferret; sed æmulantes
 1. Cor. 12. *charismata meliora*, omnes vnanimiter contem
 derent in promouenda diuina gloria, gaudentes
 quanti

2. Cor. 12.

1. Cor. 12.

quando hæc gloriæ promotio effectum sortiatur, siue id fiat ab isto siue ab alio Ordine. Omnes namque Ordines Regulares sunt ex vi institutionis in Dei gloriam directi, varia exercentes opera, varia item habentes media ad eundem caritatis finem apta, vt quilibet hominum queat, iuxta sui ingenij captum, eligere sibi ordinem viuendi opportunum. In hac Religiosorum Ordinum varia distinctione haud mediocris est sita Regi-
*Ecclesia
 venustas.
 in varie-
 tate Ordinum sita.*
 næ sponsæ ad dexteram Dei sedentis pulchritudo & venustas; imò ex hac præcipua varietate fuit fortassis celebrata Ecclesiæ pulchritudo ab Hymnographo epithalamicis illis verbis:
Adfuit Regina (Ecclesia) à dextris tuis in vestitu deaurato, circumdata varietate. Quapropter, non sine graui eiusdem Ecclesiæ læsione, peccaret quis sui Ordinis ac status iactans excellentiam, aliosque extenuans Ordines, vt solus ipse perfectus, solusque præ ceteris habeatur sufficiens.

Psal. 44.

Caueant sibi isti calumniatores à seueritate iræ diuinæ, quæ iustissima erit Ecclesiæ suæ sponsæ piorumque suorum ministrorum, præsertim psallentium in choro, vindex. Recolere ad hanc rem minimè pigeat seuerissimam pœnam Regi-
*Deus est
 vindex
 psallentium
 in choro.*
 næ Michol à Deo inflictam, quia Dauidem Regem coniugem irriserat, quando eum vidit fallentem ac psallentem coram Arca Domini publicè per vias. in pœnam enim istius irrisionis sterilem eam reddidit Deus: *Igitur Michol filia Saul non est natus filius vsque in diem mortis suæ.* Ita concludit irrisionis narrationem Chronista sacer, studiosè adhibens illam causalem particulam *igitur*; vt significaretur vera huius sterilitatis origo.

P 5

Hæc

Hæc fuit acerbissima pœna, quia Principissa illi prolem maximo exoptabat ardore, tum ne libidino, iuxta illorum temporum & Hebrææ generis morem, exposita maneret; tum ut nomen illius genus suum futuris commendaret temporibus. En quid sibi spondere, meliùs dixerim, times debeant irridentes publicæ Psalmodiæ vsu. Si in irridentes Deus tanta animaduertit seueritate, quid in calumniatores erit executurus? torquebit illos iisdem rebus, quibus illi delectantur magis, atque validiùs confidunt.

Nos, ô Regulares, quotquot sacram in choro profitemur Psalmodiam non irrisiones, non indignationes, non conuitia, non calumnias imitantium Michol aut quorumcumque detractorum pertimescamus. Si euulgent isti, metum nostrum potiùs ad scurras quàm ad ingenuos spectare viros; nos, qui eius nouimus dignitatem & experimur virtutes, respondeamus cum eglogio Hymnorum Auctore ac strenuo cantore: *Laetam, & vilior fiam plusquam factus sum, & non humilis in oculis meis.* Nobis pro minimo sit a detractoribus aut ab humano die iudicari, Dominus namque, qui nostris gaudet Hymnodiis, quæque est futurus omnium Ordinum Iudex æquissimus, opportuno declarabit tempore, virtutum amplioris, feruentioris ac perfectioris carmine viguerint actus, num scilicet apud Ordines Psalmodia publica carentes, aut penes Ordines eisdem publicæ studiosos Hymnodiæ. Et quò si maiores in nos maledicentium hominum calumniæ & irrisiones insurrexerint, eò feruidius sacram frequentemus chori Psalmodiam; imò verbo, & exemplo, & clamore omnes gentes, omnes

Ibidem.

1. Cor. 4.

nia Regna ad eandem excolendam Hymnodiam
prouocare studeamus, verè & ex animo dicentes
cum Hymnographo: *Omnes gentes plaudite ma- Psal. 46.*
nibus, iubilate Deo in voce exultationis. Psallite
Regi nostro, psallite, psallite sapienter. Regna ter- Psal. 67.
ra cantate Deo, psallite Domino. Hic tandem esto
honor, gloria, triumphus noster, magnalia sci-
licet Dei cantu deuoto annuntiare populis, vt
omnes ad illum celebrandum ac diligendum ex-
citantur.

DE